

Neděle 28.4.2013 - Sbor Církve bratrské v Praze 3

Ř 1,16: „Nestydím se za evangelium Kristovo!“

Od Velikonoc se mi v myšlenkách stále znovu vrací známé vyznání ap. Pavla. Proto jsem se u něho zastavil a chci se s vámi podělit o to, jak tomuto biblickému výroku rozumím. Především je moc dobré, že křesťanský misionář a myslitel Pavel připomíná křesťanům jejich úkol a poslání. O Ježíši Kristu a Boží záchraně v NĚm nemají mlčet, ale mluvit. Je mnoho lidí, kteří ještě nikdy neslyšeli, že je Bůh miluje, že Ho mohou hledat a že se s Ním mohou osobně setkat. Kdo jiný jim o tom řekne, když ne křesťané? Myslíme na to? Jsme slovy i životem svědky živého Pána Ježíše Krista?

1. Petrovo zapření a naše dnešní rozpaky

V našich rozhovorech si s lidmi nejčastěji povídáme o obyčejných věcech: o počasí, politice, sportu, dovolené, o svých zájmech, dětech a dalších záležitostech. Občas se dostaneme v rozhovoru trochu dál, když mluvíme o nemoci, o nějakém trápení, neštěstí nebo zklamání. Pokud si povídáme s lidmi, kteří vědí, že jsme věřící, může se někdy naskytnout příležitost k rozhovoru o Bohu, o Bibli nebo křesťanství. To řekneme něco o tom, jak jsme se k víře dostali sami a co pro nás Ježíš Kristus znamená...Ale možná máme za sebou podobnou zkušenost jako Ježíšův učedník Petr. Ten šel po Ježíšově zatčení „nenápadně“ za Pánem a pozoroval, co se bude dít. Na nádvoří u velekněze ho poznala služka, řekla to před ostatními a Petr se hrozně lekl. Nebyl připraven na takovou situaci a nevěděl, co má říct. A když se to opakovalo, tak zatloukal, zapíral a lhal. Dušoval se, že Ježíše nezná a že s Ním nemá nic společného! Z evangelia víme, že Petr pak moc litoval, že se zachoval jako zbabělec a hořce nad sebou zaplakal. Když se po vzkříšení setkal s Ježíšem a zjistil, že žije, byl už statečnější. Po seslání Ducha svatého se už nestyděl mluvit o Ježíši Kristu jako Mesiáši a zachránci a Bůh si ho používal jako svého posla. Mnoha lidem ukázal cestu k novému životu s Ježíšem.

Také my máme s tím občas problém. Jsou situace, ve kterých se nám o víře mluvit nechce. Někdy se může dokonce stát, že se za víru stydíme a že se k Ježíši Kristu nechceme přihlásit. Docela dobře si pamatuji, kdy jsem se poprvé styděl za Ježíše. Chodil jsem do 7.třídy. Zrovna jsme se s klukama honili po třídě. A najednou se mně jeden spolužák z ničeho nic zeptal: „*Tak ty jsi taky ten letniční?*“. To byla taková „nadávka“, kterou lidé na Těšínsku používali pro věřící z našich sborů. Nebyl jsem absolutně připraven na takovou otázku! Nezmohl jsem se na žádnou pořádnou odpověď, jen jsem odsekl něco jako „no“ a víc nic. Byl jsem moc rád, že to stačilo a že se už nikdo na nic dál neptá, protože jsem se hrozně styděl. Vyrůstal jsem ve věřící rodině, všude kolem mě byli sami věřící lidé a já se za věřícího považoval taky. Ale uvnitř v srdci jsem se pro Ježíše ještě nerozhodl. Ještě jsem se neobrátil, a proto jsem neměl ani sílu, ani chuť, ani odvahu o tom s někým mluvit...

2. Proč se lidé bojí vyznávat Krista a stydí za evangelium?

Jak jsme na tom my? Vyznávat víru v Ježíše Krista nebylo nikdy úplně jednoduché a snadné. V prvních stoletích našeho letopočtu křesťany kvůli víře tvrdě pronásledovali, nemilosrdně trestali, hnali před soudy a do arén před divoké šelmy. V době protireformace museli evangeličtí věřící odcházet do vyhnanství, aby si mohli ponechat víru svých otců. Za nacistické totality vedly vyznavačské postoje křesťany často do ilegality, do vězení i na smrt.

Za vlády komunistů to mohlo stát křesťana kariéru, mohl se dostat do vězení, mohlo to mít dopad na možnosti studia jeho dětí. Děti z křesťanských rodin byly ve škole často terčem posměchu nebo předmětem šikany. - Když jeden četař absolvent uvěřil na vojně v Ježíše, začal chodit do křesťanské mládeže. Protože v té době už byl kandidátem KSČ, chtěl ze strany vystoupit. Vůbec netušil, co ho čeká. Začaly výslechy, dostal se do spárů kontrarozvědky a lidsky si život hodně zkomplikoval. Víry se ovšem nevzdal. – Po listopadové revoluci 1989 se to u nás změnilo. Máme náboženskou svobodu a každý může věřit, čemu chce, a říkat, co chce. V mnoha zemích světa to mají podobné. Přesto je stále ještě řada zemí, kde věřit v Krista a vyznávat křesťanskou víru je nebezpečné. - Jedním z důvodů, proč se může křesťan stydět za Ježíše Krista a Jeho evangelium, může být strach: strach z posměchu, strach z toho, co si o mně řeknou kamarádi, strach z pronásledování nebo ztráty existenčních jistot.

3. *Není se zač stydět!*

Mám za to, že křesťané se stydí někdy za Krista a Jeho evangelium také proto, že se stydí za svou *slabost*. Víra v Krista je přiznáním, že na život nestačíme sami a že potřebujeme Boží pomoc. Přiznáváme, že už nechceme žít bez Božího odpuštění, Boží ochrany, modlitby, Bible a společenství Kristovy církve, protože jsme poznali, jak to v životě pomáhá. Přesto se za to stydíme, protože víme, že druzí lidé to nepotřebují anebo tím přímo pohrdají. Apoštol Pavel to měl jinak. On chtěl do Říma přijet už dávno, ale zatím to nebylo možné. Aby si někdo nemyslel, že nechtěl přijít proto, že se bojí v centru Římského impéria mluvit o Ježíši Kristu, píše hned v úvodu svého dopisu křesťanům v Římě „*Nestydím se!*“. Pavel se nebojí, že by evangelium neobstálo ve světovém centru kultury a vzdělanosti. Během dosavadní služby se setkal mezi lidmi s různými postoji: jak s přijetím evangelia, tak s posměchem, odmítáním nebo nenávistí a nepřátelstvím. Pavel věděl, jak se Židé uráželi, když slyšeli poselství o Mesiáši popraveném na kříži; zažil posměch vzdělanců, filozofů a pohanů, když mluvil o vzkříšeném Kristu. Čekat pomoc od někoho, kdo byl krutě popraven a zemřel, bylo lidem k smíchu. A věřit tomu, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, považovali mnozí za čiré bláznovství! Přesto se apoštol nestydí za svého Pána, protože se s Ním setkal u Damašku, přijal Jeho odpuštění a jeho život se úplně změnil. Pavel se v různých situacích přihlásil k Ježíši Kristu a nestyděl se za Něho ani před světskými autoritami, jakými byli Felix, Festus nebo král Agrippa. – A když má vysvětlit, proč se nestydí za evangelium, říká, že *evangelium je Boží moc k záchraně*, Boží moc, která působí nový život a vysvobozuje z moci Zlého. To, co přineslo evangelium jemu, může dát každému člověku, který je přijme. - Apoštol Pavel nespolehá na své síly, spoléhá na Boží působení a jednání prostřednictvím evangelia. Když přemýšlím nad tajemstvím Pavlovy odvahy a statečnosti, zdá se mi, že už tuším, v čem spočívá. Pavel patří Pánu Ježíši celým srdcem, spojil s Ním celý život, Kristus je pro něho vším. Vyznává, že „*už nežije on, ale žije v něm Kristus*“ a že „*všechno může v Kristu, který mu dává sílu*“. Kdo jako Pavel do hloubky prožije Boží lásku a Boží odpuštění, kdo jako apoštol na sobě pozná Boží proměnu a vysvobození ze životních omylů a selhání, ten se nestydí ani za Krista, ani za Jeho evangelium ani za to, že věří. – Velkým povzbuzením je to, že vidíme kolem sebe další věřící. Ve 20 stoletích křesťanských dějin najdeme mnoho příkladů víry. Je to dlouhá řada významných osobností, které se za Krista nestyděly, ale naopak se o nich vědělo, že sílu k angažovanosti a službě lidem berou ve víře. – Pamatujme na to, že za Pána Ježíše a Jeho evangelium se nemusíme stydět. Připomínejme si, co všechno jsme ve víře v Krista přijali, děkujeme za odpuštění hříchů, nový život i naději. Vyznávejme Ježíše Krista před lidmi a povězme jim, že víra dává sílu, pokoj, naději i radost.

Bronislav Kaleta